

gjort paa en Tid, da Byggepriserne var højere end nu.

Venstres Ordfører tænker paa at indrette Kastellet til Garden og en Gang at rømme Kastellet til Anvendelse til Nationalmuseet, det forekommer mig at være ganske taabeligt først at ville ombygge Kastellet for at faa Plads til Garden og dernæst tage det til Museet og anvende Penge paa Ombygning dertil; det er den dobbelte Udgift og en ganske urimelig Økonomi og strider ganske mod de sagkyndiges Krav om, at man straks bør skride til Museets Flytning.

Det Forslag, som nu foreligger til Behandling, gaar ud paa, at man sælger 4 Kaserner til civilt Brug og bevarer Kastellet til militært Brug. Hvis ikke private, personlige Grunde gjorde sig gældende, tror jeg ikke, man vilde stille disse Forslag, Kastellet er berømt for sin landskabelige Skønhed, men dets politiske Historie er ikke skøn. I sit Værk om København, II Bind, Side 676, skriver Carl Bruun om Kastellet i 1662, da Frederik den Tredie byggede det: Den svenske Gesandt Duval fortæller, at Borgerstanden og Gejstlighedens Deputation i Marts 1662 flere Gange havde Audiens hos Kong Frederik den Tredie for at formaa ham til at opgive Kastellets Opførelse, første Gang nøjedes de med Bønner, men anden Gang kommer de med indstændige Forestillinger, idet de udlod sig med følgende, at Hans Majestæt havde set Prøver nok paa deres Trofasthed, saa han havde ikke Brug for noget Kastel for sin kongelige Persons Sikkerhed. Gesandten tilføjer, at saa misfornøjede var Borgerne, at ansete københavnske Borgere talte om at flytte til Malmø og give sig under den svenske Krone, ligesom danske Adelsmænd søgte Ansættelse i den svenske Hær, ja, Gemytterne var saa ophidsede over, at Kastellet blev bygget, at Duval troede paa Muligheden af en Opstand, saa snart Jægerne var takket af. Det er Carl Bruuns Skildring af den Rolle, Kastellet har spillet i alt Fald i politisk Henseende.

Kastellet blev opført som en Fæstning for Kongemagten mod Landets Borgere. Nu træder Kastellet ind i en helt ny Historie. Den højtærede Statsminister er en berømt historisk Forfatter, og han vilde indlægge sig stor Fortjeneste ved upartisk at fortælle os Kastellets Historie i 1922, fortælle, hvad der ligger bagved det Arrangement, der nu skal finde Sted, hvorefter Kommissionens Plan skal slaas ned og Kastellet være Opholdssted for Garden. For mange, ikke mindst for de

mere oplyste og fædrelandskærlige, gælder det, at de vil stemme imod Militærforliget om ikke af andre Grunde, saa paa Grund af den Hensynsløshed, Regeringen viser mod Nationalmuseet, Regeringen vil derfor ved de kommende Valg blive klemt ihjel mellem Arbejderstanden paa den ene Side og Overklassens intelligente paa den anden Side, altsaa af alle de Kræfter, der betyder noget i vort Folk.

Johannes Lou: Jeg hører til dem, der er bundtilfredse med det mellem Venstre og det konservative Folkeparti opnaaede Forlig i denne Sag, og det skal derfor være mig en Glæde at stemme for dette Forlig i de forskellige Faser, som vil komme til at foreligge. Jeg maatte som Følge deraf ogsaa stemme imod enhver Paastand om Udsættelse af dette Forlig. Jeg er yderligere Udvalgets Flertal taknemmelig for, at man har taget Hensyn til mig paa de enkelte Punkter, jeg omtalte ved første Behandling. Jeg er endvidere taknemmelig for Hensynet om, at Udskrivningsvæsenet flyttes fra Indenrigsministeriet til Forsvarsministeriet. Derfor forekommer det mig højst besynderligt, at det ærede Medlem Hr. P. Munch i sin Tale i Gaar siger om dette Punkt: „jeg hørte i Dag af den ærede Ordfører, at han havde denne Opfattelse“. Jeg blev en lille Smule mistænksom med Hensyn til, hvor grundigt det ærede Medlem Hr. P. Munch havde sat sig ind i den Betænkning, som han havde været med til at skrive, og hvorunder hans eget Navn stod, idet dette Forhold er omtalt i Betænkningen. Men, som sagt, jeg glæder mig over, at et saadant Forslag vil blive velvilligt overvejet af Ministeren, og skal dermed forlade disse Enkeltheder.

Jeg har taget Ordet, fordi der er et enkelt Punkt, paa hvilket jeg mener, man bør støtte det, om jeg maa kalde det saaledes, politiske Nødhjælpsarbejde, der i sidste Øjeblik er blevet taget op af de Radikale og Socialdemokraterne, nemlig Kravet om Folkeafstemning; thi jeg skal jo sige, at man kan se det under denne Synsvinkel: politisk Nødhjælpsarbejde. Men er der noget i det danske Folk, er der nogen Lov, der næst Grundloven er Folkets Livssag, saa er det den Lov, der fastslaar Ordningen af Landets Forsvar. Derfor skulde det være mig en Glæde, om man virkelig kunde tage denne Sag ud af Forbindelse med de politiske Forhold ved Valget, hvor saa mange andre Spørgsmaal griber ind. Jeg tror, det vilde være en Lykke, hvis en saadan Folkeafstemning kom til at finde